

המקנא פרק ראשון סוטה

ז.

עין משפט
נר מצוה

ל א ב מיי פרק ג
מכלת סוטה הל' א
ממ עשין מ
לא ג טושי' אה"ש סי
כב עפ"ה הנהגה:
ל ב ד מיי פכ"ב מהל'
אסורי ביאה הל' ה
טושי' עס:
ה [מיי] פכ"ב מהל'
אסורי הל' א טושי' סי
א"ש סי כב פכ"ב א יוד
סי קה פ"ט א:
ל ו מיי פ"ב מהל'
טוטה הלל' א [ה] ג
ממ עשין ט:
ז [מיי] עס טושי' אה"ע
סי קה פ"ט א:
ל ד מיי עס הל' ג:
לה ט י כ מיי פ"ד
מהל' מחזיקי כמה
הלל' ג:
לו ל מיי פ"ב מהל' טוטה
הלל' א פ"ט מהל' טוטה
לו מ מיי עס הלל' ד:

תוספות שאנץ

עדים במדינת הים לא
שכיחא ולא ספקי אמיני
אדעתיהו למחשדיהו
לטהרות בהכי והאי יושני
לעיל לרי שפעון מחוכות
לא חלו עדים נמי לא
תלו משום דמכיל לא היה
קיימא לן דרשא אה"ק ארי
א"ת היאך יוצאו לנו
על הטהרות שיש עדים
במדינת הים כיון שהיא
יולדת והיא אמר לקמן דאם
היתה יולדת בעצמ' יולדת
ביות ואם היתה יולדת
שומרים יולדת לבנים וי"ל
דאנו רב הניכר כל כך
ולא מסקינן אדעתיהו
טוטה שהיא בלא פ'
דלא יוכל בעלה הראשון
ואמרינן ב"ק דיבמות
אחרי אשר הוטמאה לרבית
טוטה הנסתרה ואומר מים
גנובים יתקור וגו' חופה
מא ואומר אח כבי ופ"ד
הק"ו וי"ל הרי"ס וכו' חופה
רש"י ל"ל לבעל להיות נאמן
על אשתו וכו' שהיא
שנואה בעיניו לא יבא
עליה ומ"ה מיתו ואומר
מים גנובים יתקור ויחשי'
שמש יבא עליה: **מתני'**
היו מעלין אותה לב"ד
לאותו שער ונעשו בו
נשים כדאמר בסדר יומא
ונקרא על שמו הוא שער
העלין שבחופה שבין
עשרת ישראל לעזרת נשים
עומק חפוקת את הסוטה
שלא תקשר בקדושת
העזרה וכו' חלל אותו
השער פני המצודות
שפסוקי' ידיון לבחונת
ליתן מום האשים על
ברות ידו ומחזיק כפורים
שנכנס לעזרה בכתר.
לפי' לא קדושה שובל
לעמוד בחלל הישע אס
היה הכהן מוציא את
היו הוא נגסל ביצא.
לפי' צריך להניסו ידו
ליתן חלל העזרה ויבא
במקצת שריא הרמנא וס'
מקיים סוטה ובעי' לפני
ה' ליה: ואם נפרמו
פרימה גדולה מקריעה
שנקרע לקרעים הרבה
דמצי"ר בלבו' כמו
ההוא דפריס טילקא ל"ה:

יש לה עדים במדינת הים לא שכיחא. וה"ה כאל עליה בעלה בדרך נמי לא שכיח: **כ"י** היכי דידעי לאתרוי' ביה. והכי אמרינן נמי דפ' אלו הן הגולין (מסות דף ט'): גבי גולין לעיר מלקט ומוסרין לו שני תלמידי חכמים שמא יאמרו רבי דלוי קטיל בני קטולא הוא אלמא גבי התראה בברת תלמידי חכמים: **גדה** שהיא בברת בעלה נאמן עליה. מימה דמשמע בפרק אין מעמידין (פ"ו דף לו): לידוע דעירות דלוריתא אס כן יחוד דנדה מנלן דשרי ויש לומר דוקא יחוד דעירות דשרי להן הימר דומיל דבן עס אמו אסרה תורה אכל נדה לאס': **ד"א** הנותנת. האל היא הנותנת לא לדמי לה להויל דפרק קמא דעירובין (דף ט'): **אמר** אלו ק"ו ופריכות. יש לומר דוקא פריכה שכן יש הימר (ס) לאסורה פרכויה אכל כהיא הנותנת לא פרכויה ולכן הוצרכה לפירכה אחריית דלשכתן גדומי פניאין דחמירא להו לאישי ענייה קלה ומסתפו מינה טפי מענייה חמורה כגון פני' דכמויות (דף ד'): דחמירא להו אצילות דלא הוי אלמא מדרגתן מנדה שהיא בברת ונפ' הנוקין (גמ' דף נד). **במדינת** דרבי יהודה חמירא להו שניעית דליכא אלמא לאו משנת שהויל נפקיה ונכ"ס פ"ק דביצה (דף ג'): אמר האי דקיל יולדת הרחקק טפי דלאמר מ"ש גבי שנת דסחט לן דמא כרבי שמעון וגבי יוס טוב כרבי יהודה שנת דחמיר כמס לן כר"ש י"ט דקיל כמס לן כרבי יהודה אלמא זימנין דליי מקלתא טפי מחמירתא זימנין אפיכא והשתא ר'ך לישכ הכנייתא לפי הירושלמי והוספתא דהכי ממינח תוספתא (פ"א): ר' יהודה אומר נאמן עליה בעלה מקל וחומר ומה נדה שמיני בעל דלמא כרת וכו' ר' יוסי אומר הכתוב הוא והביא האיש את אשתו שנא' והביא האיש את אשתו אמר להו קל וחומר ברישא ופרכויה והדר אמר להו קרא רבי יהודה היינו תנא קמא איכא בנייהו אבל אמרו: **מתני'** יהו מעלין אותה לבית דין הגדול שבירושלים ומאימין עליה בדרך שמאימין על עדי נפשות "ואומר לה בתי הרבה יין עושה הרבה שחוק עושה הרבה ילדות עושה הרבה שבנים הרעים עושין" (ס) עשי לשמו הגדול שנכתב בקדושה שלא ימחה על המים ואומר לפניו דברים (ס) שאינם כדי לשומעין היא וכל משפחת בית אביה יאם אמרה ממאה אני שוכרת כתובתה ויוצאת "ואם אמרה מטהרה אני מעלין אותה לשער המזרח" (ס) שעל פתח שער נקנור "ששם יומטהרין את המצוה" (ס) וכהן אותו בבגדיה

לא שכיחא. ולא מקמי אישי אדעמייהו למחשדיהו לטהרות נהכי. והא דשני לעיל לרי שמעון מדכות לא חל עליו עדים נמי לא חל עליו משום דלמתי לא היה קיימא לן דרשא דהאי קרא: **מתני'** שמא יבא עליה בדרך. שרין להסקוה בירושלים כ"ד הגדול דלקמן: נאמן עליה. שלא יבא: **גמ'** לא שנו. הא דמנן בקדושתא אכל אשה מתיחדת עס שני אנשים: **שמה** יעטר כו'. הכא נמי הואיל ושנייה אסורין בה לא קני נתיי שמא יעטר הנעל או שלח כ"ד נקניו כו': דליהו עליה מסדי. אס יבא עליה יעדו עליו (ו) כ"ד נעל ולא יפקוה: ל"ש. דאשה מתיחדת עס שני אנשים: והולאו עשרה. לאשא אש מון לעיר במטה בחוקת ממה לקלקל עמי: **דיטע** לנכרוי כ"ה. ולומר לו מן המורה כשאין האיש מנוקה מעון שנא עליה משנאסרה עליו אין המים נודקין את אשתו: **בעלה נאמן** עליה. ואין צריך להעמיד עדים אלא: **טוטה** שפיה בלאו. דלא יוכל בעלה הראשון וגו' דלמרינן ביבמות פ"ק (דף יא): מה אני מקיים אחרי אשר הוטמאה לרבית טוטה שפסחה: **היא טוטה**. המדה והא שהכלת ראה לנכרוי היא הנותנת את הדין שאנו אומרים שרין עדים: **נדה שפיה בכרס**. ממורה עליו ואינו נא עליה: שכן יש לה הימר. לכשמטהר לנכרוי אין ילכו מוקפו שמובטח הוא לאמר זמן: שאין לה הימר. אס תמלא עמאה ולפיכך לכו רודף אחריה: **גנובים**. כלומר דבר האסור לו לכו רודף אחריה: **ופרכויה**. דלמא ר' יוסי וכו' לה הימר: **סינו** פ"ק. דכרייתא: **אכל אמרו**. לרי יהודה ל"ה: **מתני'** ומאימין עליה. שמה מודה: **על עדי נפשות**. דלמרינן כשנעדרין הו יודעין שלא כדמי ממונות דיני נפשות כו' בפרק אחד דיני ממונות (דף לו): **הרבה ילדום עושה**. וגורם לעברה ילדה שמתא לעד קקול ושמה אמת הדבר אל תבא עקמל לרי מימה מנוולת ו: **שנינו רעים**. יודעים לפמות ומזינין לה תמיד: **שאינה כדאי לשומעין**. אינה ראויה לה (ס) שאומר לפניה דברי הודאות דקדיקס הראשונים אלא כמי שחורה על קקולה כדלמרי' לקמנ' יהודה הודה ולא כוש: **שוכרם כסופים**. כותמה שוכר על כחונתה וימי הפדמי כחונתי וימנת ביד בעלה שלא תפגענו לאחר זמן ואינה נהרגת שלא התרו בה עדים בשעת מעשה: **לשער מורה**. שער המיזין שבו נכנסין להר הכית ומשם לשער נקנור הוא שער העלין כשחומה שבין עזרת ישראל לעזרת נשים: **שש משקין את הסוטה**. מפני שלא נתקדש בקדושת עזרה עוני חלל אותו השער מפני המזוהרין שמכניסין ידיון לכהונת יתן מום האשם על צוהן ידו ומחזיק כפורים שנכנס לעזרה בכרת לפיכך לא קדשו שובל לעמוד בחלל השער שאם היה כהן מוציא את דם האשם מוח לעזרה הרי הוא נגסל ביצא לפיכך צריך יעטר

תורה אור השלם

1. והביא ראש א"ת אשתו אל הכהן והביא את קקוה עליה עשירית האותיות קמח שעורים לא יבא עליה שכן ולא יתן קלוי לבנה כי מנתן קנאת הוא ענתה אשתו מוקרת שן.
2. מים גנובים יתקור וכלום תהרים יענע: משלי ט ז

הנהגות הב"ח

- (א) כשנדה ענייה הימים עשין (ע"ה לשמו וכו' המים) חלית וכו' והביא את תעשי לשמו הגדול שנכתב בקדושת סימחה על המים: (ב) אס דכ"ס שנייה כדאי כדאי לשער המחה לשער נקנור כ"ה ליעות שעל פתח נמקין: (ד) רש"י ב"ה דליהו וכו' עליו כדרי' אמרו: (ה) חופ' ד"ה כהן וכו' הימר לאיסוריה וכו' ולכן הוצרכו יוסי (א) בא"ד אכל בדר' יוסי (א) לומר למימר אישכא דמטיקתא:

לעני רש"י

דימצי"ר. לחזקת דקוה. לקרות לגורים.

מוסף רש"י

ומוסרין לו. מי שקנא לאשתו ונפמרה ויהא פגלה להקדושה. מוסרין לו בית דין שבעיר, שני תלמידי חכמים שמוא יבא עליה בדרך. הכי נאסרה עליו. דמנן (לקמן כ): על טמאה עמאה, אכל ככל ואחד נכונ' אס כל עליה שוב אין המים נודקין אותה. דכתיב וקח אתה מעון המים נודקין את אשתו. אין המים נודקין את אשתו ונחל שם שמים נמחק לנטלה

ל א ב מיי פרק ג. מכלת סוטה הל' א. ממ עשין מ. לא ג טושי' אה"ש סי. כב עפ"ה הנהגה: ל ב ד מיי פכ"ב מהל' אסורי ביאה הל' ה. טושי' עס: ה [מיי] פכ"ב מהל' אסורי הל' א טושי' סי. א"ש סי כב פכ"ב א יוד. סי קה פ"ט א: ל ו מיי פ"ב מהל' טוטה הלל' א [ה] ג. ממ עשין ט: ז [מיי] עס טושי' אה"ע. סי קה פ"ט א: ל ד מיי עס הל' ג: לה ט י כ מיי פ"ד מהל' מחזיקי כמה. הלל' ג: לו ל מיי פ"ב מהל' טוטה. הלל' א פ"ט מהל' טוטה. לו מ מיי עס הלל' ד: על שמה עשרה. קל"ה שפ"ה (סס).